

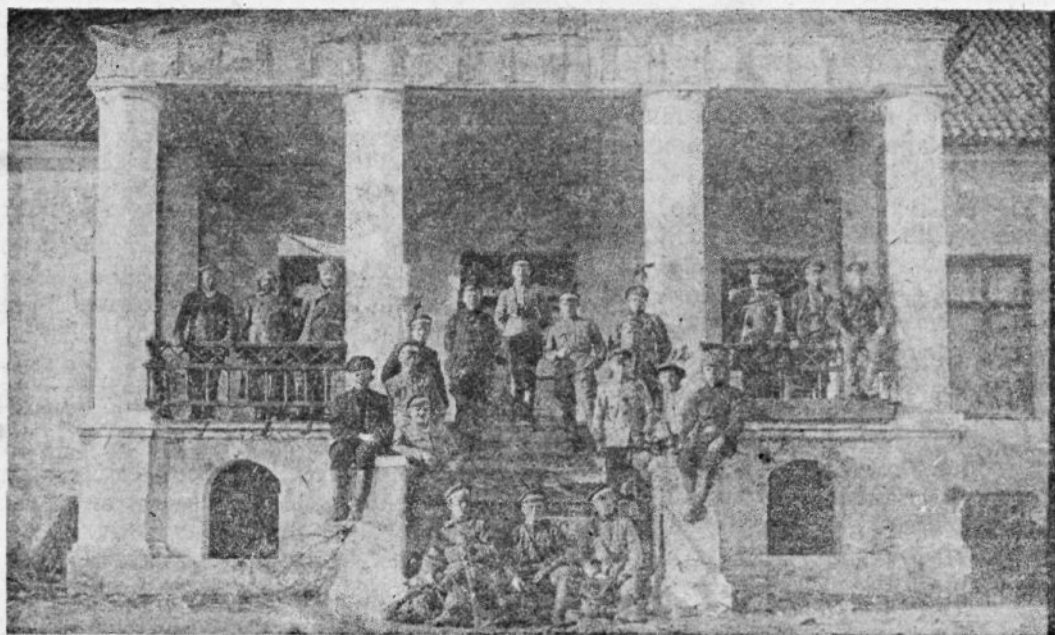
Meie Mats

Nr. 19. (201)

Laupäeval, 28. juunil 1919.

Nr. 19. (201)

2. jalaväe polgu 1. bataljoni staab.

*) Bataljoni ülem: al. kapten F. Tannebaum. **) Bataljoni adjutant: lipnik R. Lamp.

***) Bataljoni sidumise punkti ülem: K. Karask.

- 1) Ed. Miitel. 2) J. Ruga. 3) J. Karolin. 4) E. Waldman. 5) J. Wisnapuu. 6) J. Falkenberg.
7) H. Puusepp. 8) A. Kurwits. 9) Joh. Birk. 10) E. Pärn. 11) A. Tiidor. 12) K. E. Ots. 13) A. Lallo.
14) J. Loot. 15) Joh. Mõte. 16) J. Schmidt. 17) K. Wiigi. 18) A. Öunapuu.

Tooge langenud sõdurite näopilta

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, avaldamiseks.

Langenud kangelaste pildid ilmuwad esiteks rahwa ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast „Eesti vabadusesõja mälestuse albumis.“

===== Tehke kauakestvaks oma langenud sugulaste ja tutvate mälestus. =====

Järgmine „Meie Mats“, nr. 20 ilmub laupäeval 5. juulil.

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg. 7.)

See sai pahaseks.

„Aga isa! Kas ma siis esimest korda hobust juhin? Ja et armuline preili kardaks, seda ei ole!“

Ja suures ringis kähwas ta pahem käsi, milles piits seisis, läbi õhu, nagu oleks ta selle läbi oma sõnu tõendada tahtnud.

Maria meel oli jälle korras. Nii siis: kokkuräägitud mäng pidi edasi minema! Noh, herra Kristjan pidi lõpu üle imestama!

Ta naeris.

„Minul pole vähematki hirmu — küll näete!“

Nüüd tõmbas kindralagent nõuniku saani, istutas ta oma abikaasa kõrwale ja hüüdis:

„Noh, Kristjan, kui asi halvasti läheb, teeme veel äri ja kinnitame herrased õnnetuse vastu ära, kui nad veel küllalt julged ei ole.“

Herra Kristjan tegi tõrjuva näo, ei wastanud üleüldse, waid mässis preili Hoffmanni hoollega sooja karwawaiba sisse.

Esiotsa pidi ta oma tähelepanemise tee peale pöörama. Siin käisid veel tänawateed, ja autod ning saanid wuhisesid nurkade tagast wälja.

Maria oli kaks tumepunast roosi oma kasuka külge kinnitanud. Loor näo ees, istus ta küünalsirgelt, kinnipigistatud huultega. Sest wõis veel nali saada! Meinholdi ja onu saan sõitis ees ja nende wahe läks ikka suuremaks. Mis need inimesed õieti arwasid? Kas uskusid nad tõesti, et ta laseb enda jalust maha lüüa? Seda temale küll ei juhtunud!

Noor Meinhold ütles talle wahetewahelt mõned sõnad, kuid sai ainult lühikesed wastused, mida ta enese kasuks seletas. Muidugi, niisugune neiu süda põksus kui meeletu ja ootas ainult esimest head sõna. — Jumal, kui arg ta oli! Noh, see kergendas tema, Kristjani, lahinguplaani. Pärast pühitseti Tegeleri metsas, metsawahi majas, siis surimuri ja pannkookide juures kihlapidu — tore, tore!

Kaks miljoni ja ilus pruut! Mis wõis inimene veel enam tahta?

Sõit läks Tegeleri wangimajast — telliskiwidest ehitatud tumedast majadekogust — mööda, siis külast läbi. Kenade suwemajalaadiliste majade kõrwal seisis talumajad — suurlinna kullajõgi pildus veel siingi laineid.

Wiimaks tuli mets. Siin jättis Kristjan hobused jala käima. Wanemate saani polnud enam näha. Kuljuste kõrin kustus kõrgetüweliste mändade warjus. Lumi ragises hobuste kabja all, hobused mättasiwad kõhuni lumehanges.

Kristjan Meinhold naeris, nihutas ennast neiu Hoffmanile lähemale, waatas talle wõidu-kindlalt silma ja ütles:

„Armuline preili, wõtke ometi loor näo eest ära! Palun — palun!“

Neiu nõjatas terawasti saani nurka. Nüüd mitte rahu kaotada!

„Aga mis jaoks?“ küsis ta.

Kristjan kummardas ta käe peale, mis waiba peal puhkas. Neiule silme waadata ta ometi ei sõandanud.

„Tohiksin oma saaniõigust tarwitada!“

Nüüd istus neiu üsna kangelt; käed tõmbas ta tagasi. Seda häbemata poissi tahtis ta juba wiisakamaks õpetada.

„Wõi siis sellepärast tahtsitegi minuga üksi sõita! Õieti oleksin seda ju aimata wõinud. Aga oma saaniõigust ei tohi Teie ometi mitte tarwitada, herra Meinhold! Ennast täna suudelda lasta Teist, ei see käi minu tahtmisega kokku. Meeldib Teile aga minu huuli näha — olge head!“

Rahulikult lükkas ta loori üles.

Nüüd algas muidugi kerge teatrimäng. Ja selle üle rõõmustas ta juba ette.

Aga ta oli eksinud. Kristjani hari läks punaseks. Kaks tundi waremalt oli ta wanematele kiidelnud: „Kui tema seltsis metsawahi maja ette jõuan, on kõik korras!“ Nii siis nüüd: ruttu käed külge!

Kui ta aga oma waba käe neiu poole wälja sirutas, surus see enda kõwasti polstrinurka.

„Herra Meinhold, ma hoiatan Teid!“

Aga see ei lasknud ennast hoiatada. Ta käsi katsus neiu ümber kinni kahmata.

Kuid seal sai ta lopsu näkku. Leekiwail silmil wahtis neiu talle näkku.

„Nii! Ja nüüd sõidutate minu silmapilk lähemasse tramwai-peatuskohta tagasi!“

„Armuline preili!“ Seda ei olnud ta uneski oodanud. „Mis sellest siis on, kui oma saaniõigust —“

„Kas pöörate ümber wõi ei pööra?“ hüüdis Maria terawasti wahele. „Just siin on paras koht. Muidu hüppan ma saanist wälja!“

Kristjan kerjas andeksandmist.

Seal kahmas neiu ise ohjast kinni ja Kristjan pidi tagasi tõmbama, muidu oleks saan ümber läinud.

Peatuskohale sõites katsus Kristjan asja veel mitu korda parandada. Aga neiu ei wastanud üleüldse enam.

Peatuskohas tegi ta wiimase katse.

Seal hüppas neiu saanist wälja, läks ootawasse wagunisse ja sõitis kohe selle järele minema.

Meelepaha woogas ta rinnus veel metsikult. Nüüd oli ta niisugune, nagu ta just oli — eht.

* * *

Kui Maria koju jõudis, tuli uksehoidjanna talle ruttu järele. Seda ametit pidas selle naise mees ju parkümmend aastat.

„Preili Mariakene!“ — Preili Mariakene!“
See nimi oli talle ju lapsepõlwest jäänud.
Maria jäi seisma ja waatas taha.

„Oh Jumalakene, mõlemad tüdrukud läksid silmapilguks välja!“

„Noh, siis awage Teie mulle ülewal uks!“

Uksehoidjanaine kohmetas. Kui troostitud olid need sõnad kõlanud! Ja üksi oli preili tagasi tulnud! Wististi juhtus mõni skandal. Jah — niisugused on need mehed, need mehed!

Maja oli wilu. Preili Hoffmann wõttis kübara peast ja pühkis silmanurgast pisaraid.

„Oh — oh!“ ütles naine ja pani käed puusa. „Sellest ei saa ma aru!“

Berlini uksehoidjanaised armastawad asju põhjalikult nõuda. Ja kes nagu emand Kuschke igal ajal oli näidanud, kuidas ta oma noort pere-naist armastas, sel oli küll ka õigus tõtt kuulda saada, et head nõu wõi vähemalt head troosti anda.

Maria oli tugitoolile langenud ja ta õlad tuksatasid kramplikult.

See oli emand Kuschkele liig.

„Tahan Teile ütelda, mis on sündinud! Noor herra sai häbemataks! Ja Teie tegite siis lühikese protsessi, nagu kord ja kohus!“

Maria nuuksus weel ikka.

Siis löi emand Kuschke rusikaga läbi õhu.

„Jah, niisugused arwawad endid ikka ei tea kelleks! Ja jooksewad trepist üles, trepist alla nagu kaubajuudid! Ja kui tulekahju on olnud, lööb inimesed üle ja maksab ainult poole raha. Aga ise lähewad selle juures raswa — Jumala eest!“

Kusagil mujal ei arwustata nii palju kui Berlini põhjas.

Maria tõusis üles, ta wärises külma pärast.

„Olge head, emand Kuschke, pange weel süsi ahju!“

„Muidugi, heameelega!“

Tema oli tihti siin abiks, tundis siis asja.

Kui ta sütekastiga tagasi tuli, astus ta kõige pealt preili ette ja patsutas talle usaldawalt õla peale.

„Nii pidi see minema, et kõik luhta läks. Ja hea oli see wististi ka. Aga mis hea ei ole, on see, et siin kurb olete. — Mina läheksin Teie asemel kohe proua Skodrowski juure, preili Maria!“

„Kes see on?“

„Mis — Teie ei tunnegi weel teda? Teie ei tunne Skodrowskit?“

Nii uskmatalt tuli see emand Kuschke huultelt, et Maria wastu tahtmist pidi naeraiama:

„Ei ole aimugi!“

„Kas nüüd ei ole walge wäljas!? — Skodrowski on ju kõige kuulsam kaardipanija terwes maailmas!“

Nüüd hakkas Maria heledasti naerma.

„Armas emand Kuschke, niisuguse lolli liimi peale mina ei lähe!“

„Ärge seda ütlege! Rääkige siis, kui jälle tagasi tulete, preili Mariakene! — Ta ei ole ju siit kuigi kaugel — Kaewu tänawal. Sinna käiwad kõik — ülemad ja alamad! Berlini kõige peenemad daamid! Ja tulewad ikka jälle uuesti! Miks nad siis kõik ikka jälle proua Skodrowski juure tulewad? Sellepärast, et seal taga ikka midagi on, mis neid ajab ja tõmbab!“

Ja siis jutustas emand Kuschke, kes naab-rusest kõik proua Skodrowski juures käinud ja kuidas kõik ta ettekuulutused täide läinud, ning lõpetas, põllenurgaga häbelikult silmi pühkides, järgmiste sõnadega:

„Minagi käisin kord seal! Ja mitte üks-kord! Jumal hoidku! Ja alati on tal õigus olnud, sel Skodrowskil!“

Ja — ah! Kui meil kolm tütarlast oli ja mu mees soowis ometi ka poissi! Minule oli see üks kama kõik, preili Mariakene, ja mehe meelega tehakse ju kõik, seal ütles mulle Skodrowski selgesti suu sisse: — „Armas naine,“ ütles ta, „nüüd tuleb poiss!“ — Ja kuus kuud hiljem oli meie Fritz kodus.“

Wiimane näitus awaldas Maria peale küll wähe mõju, aga asi tegi talle nalja. Miks ei pidanud temagi enesele kord laskma tulewikku ette kuulutada? Ja kui see ka lollus oli! Wäga wõimalik, et poole tunni pärast onu Meinhol-didega koju tuli, siis järgnes piinlik seletus. Parem kohe sinna minna. Siis sai ta vähemalt teised mõtted.

Ta tõusis üles ja pani kübara pähe.

„Mina selle sisse küll ei usu, aga ma wõin seal ju kord ära käia.“

„Nii on õige, preili Mariakene! Tehke seda! Mina ei ütle seda ju ka kellegile!“

Ja siis andis talle emand Kuschke weel mõned head nõud, kuidas olla ja mis küsida.

Kui Maria kaardimoori juurest tagasi tuli, oli tal süda kergem. Ta naeris küll selle proua Skodrowski üle, aga inimene laseb ennast ju heameelega trööstida. Seda ei olnud küll palju, mis proua Skodrowski oli ütelnud, kuid trööstiw oli see ometi.

Ainult wälja sest elukitsikusest, küll ta siis enesele juba ise tulewiku sepiuses!

Emand Kuschke püüdis ta kinni.

„Herra arwenõunik on ülewal.“

„Üksi?“

„Jah!“

Nii siis wõisid seletused kohe alata!

Aga onu ütles ainult: „Laps, laps!“ ja raputas pahaselt pead.

Maria seletas talle kõik pikalt-laialt ära.

Kuid onu naeris ta wälja.

„Mis sellest siis oli? Saani õigus! Misu-kene ausus! Oleks tuline kahju, kui teist kahest midagi ei saaks!“

„Selle peale pole mõteldagi!“

„Noh, mine magama! Küll homme waatad asja peale juba teiste silmadega!“

Kapten IRW. Soomusrongi diwisjoni ülem.
Langes enamlaste vastu wõideldes.

Ja Maria lahkus pilkawa! ilmel toast, naer suus!

Arwenõunik käis laudkonnas edasi; kindral-agent tegi, nagu ei oleks midagi juhtunud, aga herra Kristjan ei lasknud ennast näha. Alandusetunne oli tal weel kontides.

Aga maadlemist ta weel ei lõpetanud. Ilusa, rikka neiu wastupanek erutas teda. Projektile tuli, tähendab, teisest küljest läheneda.

Kristjan Meinholdist sai nüüd täielikult jahe rehkendaja. Kõige targem oli ennast nüüd tagasi hoida. Herra nõunik pidi tema eest rääkima.

Ühel päewal ilmus ta jälle laudkonda, oli õige jutukehv ja wahtis murelikult oma ette.

Heal arwenõunikul oli tast kahju. Koduteel ütles ta:

„Herra Kristjan, tulge, meie kõnnime kõige taga!“

Ja et herra Kristjani suu nüüd rikkalikult üle jooksis, oli iseenesest mõista.

„Mina ei mõtelnud selle juures tõesti midagi, herra nõunik! Jumal, inimene on ju noor ja kirdlik! Kudagi wiisi tuleb see wiga ära parandada! Kõige kord, olge head, oma wennatütrelt, missugust kahetsust ta minult nõuab. Mina olen kõige peale walmis, muidugi oletades, et ta mind ei wõta alandada!“

Nõunik muigas.

„Minu armas herra Kristjan, ma ei usugi, et asi nii halb on. Mina silmitsen oma wennatütart nimelt terawasti. Ta on hirmus närwiline — weel ikka. See ütleb siis, et Teie teda huwitate. Ja siis lehwib ta huulte ümber aegajalt

päiksepaistline naeratus. Ja kui noortel neidel see näol on, Jumal, mis siis weel! Kui mina ka abielus pole olnud — suur patune, olin ma ikka! Ja mis seal teha? Sel ajajärgul lastakse neiu pisut aega siputada. Korraga selgub taewas jälle ja kõik wanad mälestused on nagu peoga pühitud! Mina tahan aga aegajalt ettewaatlikult katset teha, üsna möödaminnes jutu Teie perekonna peale juhtida. Esiotsa saab mu wennatütar muidugi weel tignedaks, aga küll see läheb mööda — olge selle peale julge!“

Pika jutu jooksul oli kindralagent nende juure tulnud. Tema patsutas, nagu ta seda ikka heameelega tegi, arwenõunikule õla peale.

„Selle eest oleme Teile aga ka wäga tänulikud. Ja õigus on Teil ka. Nii on see wististi kõige parem. Kristjan on nimelt täitsa kui ära tehtud, ärilikult mitte sugugi enam tarwitataw. Minu armas herra nõunik, armastus on ta täitsa oma wõimu alla wõtnud. Mina tunnen ju oma poissi. Jumal, kui palju juhuseid on tal olnud head naist saada! Ilusaid, korralikka neiusid on talle otse taldreku peal pakutud. Aga tema ei tahtnud! — Ma ütlen Teile seda ainult sellepärast, et Teie ei usuks, nagu oleks meie otstarwe ainult raha! Puudust meil tõepoolest ei ole!“

Nüüd ajas arwenõunik rinna ette.

„Aga herra Meinhold! Kudas wõin ma nii mõtelda. Mina pean Teie perekonnast ju suurt lugu — ja tõendan seda ka!“

Tänulikud pilgud, südamlikud käepigistused olid talle tasuks. — —

Kui ta aga kodus jutu Meinholdide peale juhtis, tegi Maria alati põlgliku näo. See ei kurwastanud rauka; mõni päew hiljem algas ta uuesti otsast peale. Küll tüdruk wiimaks ometi rabadaks sai.

Aga Maria ei saanud rabadaks. Ja kui selletused kord õige ägedaks läksid, läks ta jälle proua Skodrowski juure.

See oli tõesti mõistlik naene. Ja kaarta oskas ta panna — suurepäraliselt, otse imesutama panewalt!

Kord oli talle küll kahtlus tõusnud, kas mitte ka emand Kuschke ühes ei mänginud. Aga siis oli ümmargune emand käed puusa pannud ja niisuguse hooga kõnelema hakanud, et tal vähemgi kahtlus kadus.

„Preili Mariakene! Mis Teile õige mõtlete? Mina? Mitte midagi ei ole ma ütelnud! Mitte oma Antonilegi! Ja proua Skodrowski juures pole ma käinud! Ja kirjutanud pole ma ka! Ei, ei — Kuschket peaksite Teie paremini tundma!“

Nii siis oli see naine waikinud. Seda imelikum oli kõik see, mis kaardimoor oli ütelnud.

Ja et inimene heameelega seda usub, mida ta loodab, siis oli Maria wiimasel korral hõisates koju tulnud.

Tema pidi ju kõige lähemal ajal seda meest tundma õppima, kellele ta naiseks pidi saama.

Maria Hoffmann ootas kärsitult. Neli nädalat oli pikk aeg. Ja kudas wõis ta üleüldse sellega tuttawaks saada, kes teda kosida tahtis, kui ta seltskonnas ei käinud?

Seal sai ta waikselt enesele arwamise: onu on minu ahel, seda wõin ma raputada, niipalju kui tahan, lahti ei pääse ma tast ometi! Miks tegi isa mulle seda? Ma oleksin läinud läänelinnajakku, oleksin neisse ringkondadesse pääsenud, kuhu mu Genfi kooliõed on läinud. Siis oleks kõik teisiti olnud!

Onu Konradiga ei wõinud ta seal muidugi uhkustada. See ei kõlwanud sinna ringkonda kui endine alamohwitser ja weltweebel. Tõsi küll, ta oli auwäärt mees, aus nagu paljud nendestki, kes läänes tähtsad olid, aga —

Elunäljas Maria Hoffmann ohkas; ta huuled wabisesid, pisarad tulid talle silma; ta ajas sõrmed laiali ja pigistas nad jälle kramplikult rusikasse. Kaksikümmend neli aastat oli ta juba wanaks saanud ja metsik igatsus näris tal südames. Ja ometi oli ta rikas ja ilus. — Aga onu Konrad ei lasknud ennast lahti raputada — see mitte! Mida ta lubanud, seda ta pidas. Pilkaw naeratus mängles neiu huultel. Tema arust oli Kristjan Meinhold hea kosilane, kellele wõis teretulemast ütelda!

Kuid lõpp pidi tulema, niisugune elu ei wõinud enam edasi kesta.

Oli waewalt kolm nädalat mööda läinud, aga mispärast ei pidanud ta juba täna proua Skodrowski juure minema? See oli ju nii imelik olnud, mis kaardid olid kuulutanud, otse uskumata imelik!

Tund aega hiljem teatas usaldusealune oma perenaisele proua Skodrowskile, et rikas preili jälle seal olla.

Proua Skodrowski tõusis üles. Temal oli hea mälu. Neli nädalat ei olnud weel mööda. Aga muidu oli kõik üsna korras.

Siis läks ta tagawaraks hoitud tuppa, kus Maria ootas.

„Tere, mu armas preili! Kahju, et just täna tulete! Aga mul on wõimata just täna Teiega koos olla. Ma ootan parajasti üht printsessi. Niisuguseid kõrgeid daamisid ei wõi oodata lasta. Ja minul on just tähtjas, neis kõrgetes ringkondades walitsewat eksiarwamist eemaldada. Tõde teeb enesele ju alati aegamööda teed. Aga määrake päew ja tund, siis hoian enda just Teie jaoks waba!“

Järgmine esmaspäew, pärast lõunat kell neli, määrati selleks kindlaks.

Proua Skodrowski märkis selle üles. Siis andis ta Mariale lahkesti kätt, nikutas pead ja läks jälle oma wastuwõtmisetuppa.

Järgneb.

Ülem-leitnant AUGUST WOLDEMAR SIIMANN,
Rõngust.

Langes 8. aprillil 3. soomusrongil, Petseri liinil.
Maetud Rõngus.

Tulewiku wangimaja.

Kohtuminister lubab wangimajasi reformeerida ja ajakõrgusele tõsta.

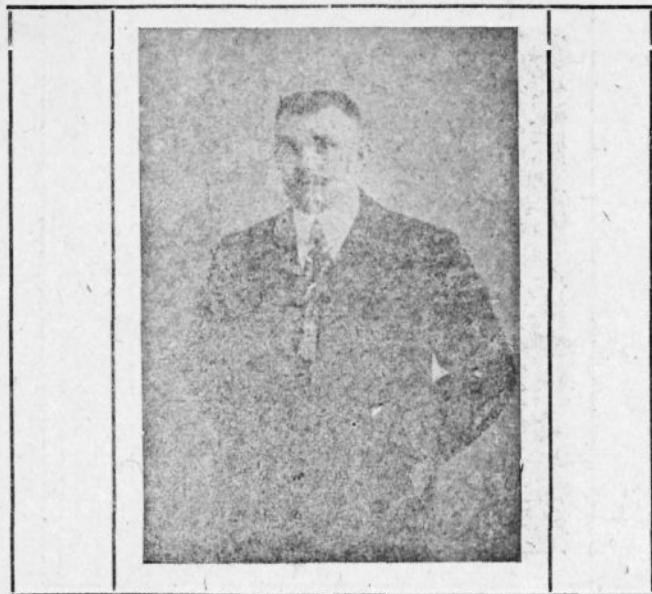
Et meil kõik lubadused peatset ja punkti-pealset täitmist leiawad, siis olen kindel, et mefe wangimajadest „juura“ ajajärgu lõhn warsti kaob ja nad igapidi eeskujuliku ilme omandawad välispidiselt ja ka seespidi.

Meie wangimaja tulewikus kujutan ma omale järgmiselt ette:

Suur marmorist palee sarnane ehitus, mis igale maatamehele Washingtoni presidendi „Walget maja“ meelde tuletab. Ukse kohal on hiilgaw pealkiri: „Kurjategija Hoiuühisus — Hoiule wõetakse kurjategijaid igast kategoriast.“

Kui uus kurjategija sisse tuakse, aetakse tal habe hädaohuta habenoaga ära, pool pead pügatakse paljaks, pool kammitakse lauku à la Must kapten. Siis tellitakse talle Pariisist „Le Bandit“ moodi magasinist uus schik ülikond, pesu ja jalanõud, lastakse tosin nimekaartisi trükkida: Juss Wingerpuss — wabariigi kurjategijate Hoiuühisuse liige, ja antakse talle korter, rokokoo mööbli, elektri walgustuse, prussakate ja paradi uksega.

Elu „Hoiuühisuses“ on lõbus ja aeg läheb arusaamata mööda. Hommiku nii umbes kella 10 ajal tuleb toapoiss ja tuletab Juss Wingerpussile wiisakalt meelde, et see paha ei teeks, kui ette kätte wõtta ja üles tõusta. Wingerpuss

JAAN PÕDRA, Wiljandi kreisist, elas Tallinnas. Teenis I. Tallinna kaitseliidu bataljonis. Langes. 19. weebr. Opekalni mõisa juures Marienburgi lähedal.

aigutab laisalt ja ajab enese püsti. Kohe ilmuvad kaks wiisakat ja osawat teenert ja hakkavad teda riidesse panema, kuna kolmas talle selle aja sees hommiku lehtedest uudised ette loeb. Kui toalet walmis, asetakse Wingerpuss kandaamile ja talutakse söögi tuppa. Söögi tuba on üldine ja wäga maitserikkalt sisse seatud, nii hästi mööbli kui ka tarwitada olewa toidu mõttes. Söögi ajal mängib mustlaste keelpillide orkester Bukarestist herra Trummitresku juhatusel. Kui keha kinnitatud, nagu kord, ja organismuse kõhu osakond täielikult rahldatud, ilmub peremees ja maksab kõigile hommiku eine eest 50 marka 10 penni kuld ehk hõberahas kinni. Kes raha ei taha, wõib wõtta kaks paari kolmekümne aasta-e naisluuletaja aluspesu ehk tosin Nagasaki suupillisi. Kui see lõbu läbi, istutakse, suitsetakse wesipiipu ja wiirukit ehk mängitakse kahtekümmendühte muukraudade peale. Siis minnakse jalutama lossi parki. Seal wiidetakse lõbusalt aega daamidele komplimentliste serwalöömist, tiwaripsutamiste js flirtidega. Joodakse lahtise rõdu peal šokoladi ja waadatakse suweteatri etendusi ja naismaadlejate jõuwõitlust.

Peale selle üks wäikene armas uni, lõhnawas looduses roosisuulise plika kuumas kaisus, keset orhideesi ja uimastawaid krüsanteema.

Siis kino, Harrissoni, Poksoni, Maks Linderi, Prensi, Asta Nielsenini ja Paul Pinna „Lae-natud naise“.

Enne õhtusööki sõit autoga Piiritale ehk Nõmme restorani ja perekondlik tants konfetti, serpentiini ja Amori postiga.

Ohtusöök. Mängib Wiini naiskapelle. Siis teater ooperi ehk operettiga.

See on üldine päewakawa. Kes aga seda kaasa teha mõnesugusel põhjusel ei taha, wõib rahulikult oma sängis pikutada ja teistwiisi lõbu maitsta wangi elust. Kui tal midagi waja on, wajutab elektri nõõbi peale ja kohe ilmub wiisakas kammerteener aupaklikult kummardades.

„Millega wõin teid teenida, austatud arrestant?“

„Olge lahked, tooge mulle 10 pudelit schampanjeri, kimp bananisi ja paluge preili Klaara minutiks siia.“

Soow leiab pnnktipealset täitmist.

Kui arrestant tujukas on ja ta mõnesugusel põhjusel arwab, et ta isikust küllalt lugu ei peeta, wajutab ta nõõbi peale ja palub peremeest oma juurde kutsuda.

Kui see kummardades ilmub, sõnab arrestant külma rahuga:

„Te, mister, wõite oma musta pesu kokku korjata ja omale homme uue koha otsida... Arewoir, monsieur!“

„Aga jälle... wabandage...“

„Wälja!... John, olge lahked, nüpeldage sellel herral selgroog tuliseks ja wisake ta ilma saterkuube lõhkumata eest uksest wälja!“

See sünnib ilma wiiwitamata.

Üleüldse tullakse kõikidele arrestantide soowidele wiiwitamata wastu.

Loeb arrestant ajalehest juhtkirja ja see ei meeldi talle, kohe annab ta käsku:

„Peatoimetajale wiisteistkümmend witsa hoopu anda ja rõngas ninasse ajada!“

Käsk täidetakse karwa pealt.

Igas wangimajas en oma lombard, rahapada, asutaw kogu ja ministrite kasinett.

Ministriteks on suurema praktikaga arrestandid.

Peaminister on mees, kes iga walitsuse ajal — tsaari, Kerenski, punaste, okupatsiooni ja Eesti ajutise kui ka jäädawa walitsuse ajal, kinni on istunud ja sellepärast ka kõik seadused hästi tunneb ja teistele igas asjas kümne silma ette wõib anda.

Rahaminister on endine walerahategija ja rahakapi lõhkuja.

Toitlusminister on hangeldaja, sahkerdaja, puskaripruulija ja riisuja.

Kohtuminister on mees, kes wangimajas sündinud ja peale kohtu tuba muud tubu näinud ei ole.

Teedeminister on jalgratta, auto ja hobusewaras.

Siseminister on sisse-murdja, kes iga murdwarguse ajal sisse kukkunud.

Wälisminister on ka wäljamaal wangis istunud, kuid siiski igast wangitornist terwisega wälja pugeda mõistnud.

Kubandusminister on wõltsija ja taskuwaras.

Haridusminister on alaelaline kurjategija.

Peale kõigi selle „schiki“ oleks uuesti reformeeritud wangimajas veel palju häid ja tulusaid „instrumentisi“, mis wangile wangi elu tõesti wangi eluks teeksid. Kuid kõik see hea oleks ainult proletari wangimajas, burshuidel ei oleks aga midagi sellesarnast. Te küsite — aga mispärast siis mitte? Wäga lihtsalt — burshui wangimajasse ei sattu — ei ole paragrafi!

Gori.

Ajalehe lugeja.

Kui õhtul tulen koju,
Siis teki alla poen.
Et pisut tõsta tuju,
Seks ajalehte loen.
Kuid teated, telegrammid
Kõik wanad, endised,
Poliitilised mammid
Liig pisut labased.
Ei keegi mõista seda,
Miks sarnast wabritseda!
Ma trööstin ennast sellega:
Wist h o m m e rohkem leidub ka!

*

Ja teisel õhtul mina
Loen jälle tundi kolm. . .
Ju toidulaewad tulla,
Kel peal on suhkru tolm.
Kuid pikisilmil ootan
Ja ajalehte loen,
Häid aegu jälle loodan
Ning sõda, häda loen,
Kui täna „Kajak“ wähe
Toob kaup üle lahe,
Siis trööstin ennast sellega:
Wast h o m m e rohkem leidub ka!

*

Küll naljakad meil mehed
On wolikogus koos.
Nii räägiwad kõik lehed.
Kuis töö neil läheb hoos,
Ei walida nad suuda
Küll linna walitsust,
Ei kokkulepe muuda
Ka asja halwatust.
Kuid ega kurta maksa;
Kui täna nad ei jaksa
Nii täpipealselt walida:
Wast h o m m e wõiwad waikida!

*

Meil kurdetakse tihti:
Me heategewus
On saanud wähe sihti,
Meil ainult lodewus.
Et Eesti mõisnik raha
Liig wähe ohwerdab
Ja mõne pastla naha
Ta ainult annetab.
Waat', mõisnik wäga teadlik

NIKOLAI, Jaani poeg, RUUS, Tartu kreisist,
Keeni wallast, 23 aastat wana.

Teenis maakuulajate rühmas ja langes Restu mõisas ühes teiste kuue maakuulajaga ärandmise teel wangi.

Peale punaste taganemist Walgast, kaewati ülemal nimetatud sõdur ühishauast wälja. Seotud käed,
12 hirmust haawa ja palju piinamärkisi.

Ja üleliiga seadlik!
Kui täna wähe annab ta,
Wast h o m m e rohkem leidub ka!

*

Küll Eesti neiud harwa
Näind sarnast juhtumist,
Et neeger musta karwa
Lõõb külge Wirus wist!
Nüüd moes on kahwrid, mustad
Ja mitte inglased
Ja mitte Prantsus muskad,
Et uhked daanlased.
Kuid kartust tunnen wähe,
Mis minust ää ei lähe:
Kui neeger täna külge lõõb,
Wast h o m m e neiu ära sööb!*

*

Nii palju ajalehest
Saad wärskeid uudiseid.
Ja trükimusta lehest
Hulk sada sõnumeid.
Kuid tihti ajalehes
On kirjud kohad kah,
Mis igas õiges mehes
Toob ohkeid: oh ja oh!
Eks kirjud kohad selleks,
Et lugeda neid oskaks.
Kui täna arusaamata,
Wast h o m m e need mul selged ka!

*) Sellepärast, neiud, ettewaataust!!

Oswi.

Koltshak ja madam Eesti.

Koltshak: „Aga, madam Eest ärge olema niud nii jerapooletu miinu palwe juures . . . ma tahan ainult juks musu ja mitte rohkem! . . .“

Madam Eesti: „Ma juba tunnen teid — enne wõtate musu ja pärast kõik!“

Naismaadlejad.

(Mõned pealtwaatajate arwamised.)

Naismaadlejad, üks hirmsam, kui teine, ilmuwad lonkawas anemarsis näitelawale ja jääwad poolringis publikumi ette sejsma, wärwitud nägudel niisugune ilme, nagu Rakwere köstril, kui ta habetpidi sealauda ukse wahela jäi.

Publikum ajab kaelad sirgu ja waatab kolossalse huwitusega.

Üks madrus müksab teisele külge.

„Waata, Frits, kus ikka mööbel on! Iga lood kaalub oma paar puuda.“

„Ega mööblil just wiga ei ole, kaunis wahwa, ainult materjal on halb — ära koitanud!“

* * *

Üks kümneaastane koolipoiss sõnab teisele:

„Missuguse sa neist wõtaks, Miku?.. Selle paksukõhuga, mis?“

„Mine põrgu! . . . Niisugust rehepeksu masinat ma ei taha nähagi . . . Mulle meeldiwad

kõwad, kumerad rinnad . . . nii umbes, nagu meie direktori proual . . . neil aga rinnad wedelad kui Hiina Soku udarad! . . .“

* * *

„Kui sa, Juss, praegu selle kõhuka eidega puselema läheks, kas sa paneks ta maha?“

„Nii mis surab! . . . Ei seal pole midagi!“

„Aga sul pole ju see hwookus selge — sa ei tunne ju neid nihwa!“

„Noh, kui ma muud nihwi ei tea, siis niisuguse nihwi tean ikka, et ta ise enese selili wiskab! . . .“

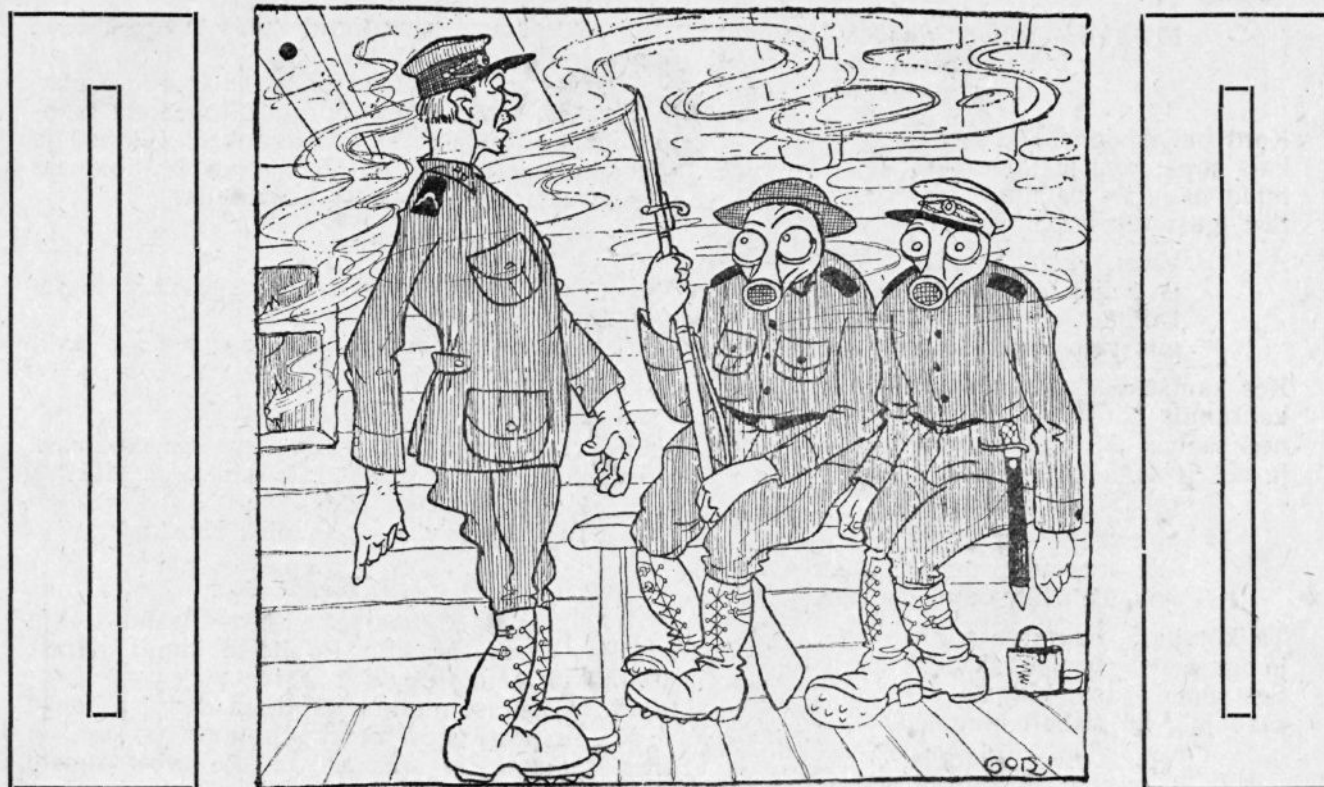
* * *

„Sa tunned ka seda poksimit, Miku, mine poksi ka paar pauku!“

„Jah, kui ta näo ära peseks, siis ma läheks, aga nüüd ei taha käsa määrima minna!“

* * *

Sõjaliinil.

Weltweebel: „Noh, mis kuradi nali see nüüd on? . . . Miks te omale gaasimasked pähe olete tõmmanud . . . Kas sakslane pommitab jälle kihwtiste põrsastega wõi?“

„Ei ole — teine pool seina tõmbawad reserwi mehed Tallinna plikade poolt saadetud suitsul!“

Arbiter astub peale wõitlust ette ja teatab:

„Punane maske pani musta maske 10 minuti jooksul selili! . . .“

Keegi hüüab: „Ei ole tõsi!“

„Kudas nii?.. Seda nägi igaüks, et must maske selja peal oli . . .“

„Mine tea . . . Sii' ei saa põrmugi aru, kummas see kõht ja kummas see selg o' — ühesugused ümmargused mõlemad!“

* * *

„Kui terve see ports Landeswehri wastu saata, oleks sõda kümne minutiga lõpetud . . .“

„Mis moodi? . . .“

„Nad ajaks oma higi haisuga kõik sakslased silkama . . . See o' ju hullem kui igasugune gaas . . . Ja gaasimaski ei aita ka siin midagi! . . .“

* * *

„See punane on just kui neljakümne kahe tolline suurtükk!“

„Ja see paks nagu Amerika gaasipomm!“

* * *

„Kui niisugune jurakas, nagu see walgekõhuga o', sulle äkiste õösel tuppa tuleks, mis sa teeks, Madis?“

„Ma teeks ühe lubamata wõtte ja wõit oleks minu!“

* * *

„Kui ühe niisuguse aurukatla omale naiseks wõtta, siis pole talwel puude sabas seista waja!“

„Täitsa õige! . . . Ja kõhu peal wõid kartulaid ka küpsetada ja sülti keeta! . . .“

Gori.

Paljajala bataljonisti laul.

Motto: Rühm ridades arwene!
Paremasse kaare hoida!
Jalga kõwemini!... Jalga!

Kord paljasjalgne Tõnisson
käis sopa, wee ja lume sees,
nüüd paljajala bataljon,
tast igast tükist palju ees!

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
mis teeb lihtsõdur saapaga!

Kes kantseleides kolawad,
kadrunnis õhtul molawad,
neil saabas jalas läikiw uus
ja ees ja taga ka kannus.

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
mis teeb lihtsõdur saapaga!

Ta kõmpigu, et purus päkk
ja iga warba wahel rakk,
Sest ilma saapa, kingata
saab jalg ka wabalt hingata!

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
mis teeb lihtsõdur saapaga!

Ja saabas wõib ju warba peal
weel konnasilma õõru seal,
neid silmi aga siduda,
nii kergesti siis ükski'i saa!

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
mis teeb lihtsõdur saapaga!

Siis oled hirmus peletus,
kui hea su silma seletus.
Kui liiga lai su silmaring,
wõib mõnel täis weel saada hing!

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
mis teeb lihtsõdur saapaga!

Seepärast ei ma kurwasta,
et wantsin ilma saapata.
Ehk jalg küll lagund liikmetest,
on pea terve selle eest!

Vivat, vivat, Estonia,
ja paljajala bataljonia!
Donnerwetter, ah, ah, haa,
Saab läbi elust ka ilma saapata!

Paljajalur.

Päewauudised.

„Mispärast taewaliidul see taewa-sõit ei õnnestanud?“

„Üks wäike eksitus on selle äparduse põhjuseks... Nimelt on autojuht kogemata mootoris bensini asemel samagonkat walanud ja sellepärast auto ka purju jäänud ja kompani peale waatamata tee käest kaotanud!“

„Kas te wõiks mulle nimetada paar suuremat Eesti autori?“

„Kõige suurem autor on praegu meil Kapp ja Lüdig!“

„Lüpsiku Andrese kaewan ma kaelakohtusse — ta sõimas mu naha alatute sõnadega läbi!“

„Mis ta sulle siis ütles?“

„Ta ütles mulle — sa oled Needra!“

Tallinna söögimajas. Keegi isand tellib sea- ja wasika-praadi. Poolteise tunni pärast pöörab ta teenija poole:

„Mispärast mulle tellitud praadisi ei tooda?“

„Te peate weel natuke ootama — siga on alles tapmata ja wasikas ei ole weel ilmale tulnud!“

Gori.

Wäike wõrdlus.

Naisterahwas ja sõjawarustus.

Naisterahwas	alla 1 aastat	on	—	weealune	paat.
„	1— 3 aastani	on	—	lõhkew kuul	dum-dum.
„	3— 5	„	on	—	miiniwiskaja.
„	5— 7	„	on	—	rewolwer.
„	7— 11	„	on	—	rakett.
„	11— 15	„	on	—	helgiwiskaja.
„	15— 17	„	on	—	püssirohi.
„	17— 19	„	on	—	automat püss.
„	19— 21	„	on	—	kuuliprits.
„	21— 25	„	on	—	kergesuurtükk.
„	25— 30	„	on	—	soomustank.
„	30— 35	„	on	—	raskesuurtükk.
„	35— 40	„	on	—	weoauto.
„	40— 45	„	on	—	laskekraaw.
„	45— 50	„	on	—	okastraat.
„	50— 60	„	on	—	kihwtise gaasi pomm.
„	60— 70	„	on	—	hundiauk.
„	70— 80	„	on	—	ujuw laatsaret.
„	80— 90	„	on	—	lõhkemata miin.
„	90— 100	„	on	—	ei ole enam mingi sõjariist.

2. jalawäe polgu 1. bataljoni staab.

*) Bataljoni ülem: al. kapten F. Tannebaum. **) Bataljoni adjutant: lipnik R. Lamp.

***) Bataljoni sidumise punkti ülem: K. Karask.

1) E. Pärn. 2) A. Kurwits. 3) Ed. Miitel. 4) J. Birk. 5) J. Ruga.

Sapiterad kodumaalt.

Baltiskist. Kohaliste elanikkude seas on mõte tõusnud Baltiski waese suurkaupmehe H. toetuseks korjandust toime panna, Mainitud suurkaupmees on sõja aja kestwusel väga palju kahju saanud nii, et mõeldaw korjandus sugugi üleliigne ei oleks, Et puudus tõesti suur on, sellest annab tunnistust see et H. linnawalitsust palus tema majade (kõigest 7 maja), pealt wõetawat linna maksu temale kinkida, sest majad ei tegewat midagi sisse, — muud kui ainult kahju!

Ka sissetuleku maksu lehe järele on näha, et kaupmees ainult kahju on saanud. — Seda wõiwad ka kõik kohalised elanikud tõendada, — sest ei ole saladus, et H. Wene soldatitelt bensini, nahwtad ja muud ostis ja neist väga kallist hinda maksis — näituseks bensinist 10 kop. nael ja müüs selle bensini välja 10 marka nael ja sellega sai ta 9 m. 90 penni naele pealt kasu — wabandage kahju tahtsin ütelda, umbes niisamatigi saadi kahju teiste määrete ja õlidega. Palju kahju pidi waene mees ka see aeg kandma, kui ta sakslaste armust Bürgermeister oli, nimelt oli ta sunnitud omas weskis linna wilja jahwatama, kus wili jahwatamisega seda wõrd ära kahanes, et ta sunnitud oli oma kallist liiwa kaalu täiteks panema. — Siis Seckendorfi suu-

repäraline wastuwõtmine. Räägitakse et waene mees olla selleks juhtumiseks linna kassast 200 marka uute pükste ostmiseks wõtnud, see summa pidada küll linna kassaraamatus wäljaminekute all seisma, aga et see just pükste ostmiseks on kulutatud, seda mina isiklikult küll ei usu — sest et ma Bürgermeisteri jalas uusi pükse ilmaski ei ole näinud. Weel wõiks nimetada Parkerorti tuletorni juurest omandatud Wene kroonu kasarm, mille mees maha lõhkus, ja materjali kiirelt kodu wedas. — Jällegi 15 kuni 20 tuhat wastu wanu pükse! Ka sadama aidast sadama päralt olewast kraamist ladus mees koorma wankri peale ja tahtis Eesti wabariigi käest ära päästa, et sellega omale mõni tuhat puhast kahju teha, — aga tänu temale, et mõned rumalat eestlased tee peale wastu juhtusid tulema ja koorma tagasi kuuri laskiswad wiia ja sedasi kaupmehe suure kahju eest päästiswad. Arwame siia juurde weel oma maaplarakate pealt saadud kapsaste ja kartulite hinna, siis tõuseb kahju summa kümnekord tuhat marka weel suuremaks.

Loomulik on sellepärast, et see waene kaupmees Eesti Wabariigi sisemist laenu ei wõinud omandada — raha puudus! Kõige waesem kiht on ju ikka kõige suurem kommunismuse poole hoidja, nii siis wististi ka meie waene kaupmees, kes Eesti walitsust kui waeste kaupmeeste nuhtlust omale silme ette seab. Wii-

maks kõigist kahjustest kõige suurem oli aga siiski see, et ta järsku omad kallid sakslased kaotas. Oli ta ju Bürgermeistrina Baltiski elanikkude nimel Riia landesrati saadikuid walimas, — nii siis oma kaupmehe kohuseid täitmas ja Baltiskit müümas kogu liikuma ja liikumata warandusega, aga ainuke äri, kust mees tõsist kasu lootis saada, läks ka nurja, sest Jumal teab miks pistiwad sakslased minema, ilma, et waene kaupmees müüdud kraami eest käsirahaga oleks kätte saanud. Paar korda sõitis mees weel sakslastele Riiga järele, et osagi käsirahast wälja nuruda, aga ka sealt sai ainult puhast kahju.

Kord hoidis nagu silmaterakest üks mamma oma tütrekest. Kui läksid teised Pirital' patseerima, ja männi metsa wahel' weidi ameseerima, Siis ütles mamma: „Lilli, sa ei lähe, sest seal ei ole mingit head nähe. Seal ainult poisid lööwad pillerkaari ja teewad tüdrukutest wäärtuseta nad towaari. Need poisid ühesugused on hullud. igas kohas, nii wana, kui ju olen ma, neist olen täitsa puhast! Nad muud ei tee, kui musu noriwad, need, igawesed sandid,

Ja kui sa wastu ei pane, siis su külge endid puuriwad kui punniwinna windid. Ma ütlen sulle: poistega sa ära mitte mängi, sest aega suurt ei wiida nad, waid wiivad kohe sängi!

Mu õpetust nüüd tähel' pane, armas kallis Lilli, sest muidu ajama weel hakkad wiimaks nutu pilli!..“

Nii noomis oma tütrekest üks poistekartlik mamma ja walwas selle järele, et tütar ei teeks eksisamma.

Seal aga juhtus äkiste üks wäike kena nali, sest saatuse on ju teine kord nii wäga, wäga wali. Kurg tuli külaliseks Lillile ja nokas weike torp ja torpis wäike poisijunn, must-walge kirju niisuke kui mõni kilukarp.

Kui nägi seda mammake, ta käed kokku löi ja ütles: „Kannatada küll ei mina seda wõi! Ja oleks olnud asi weel, see laps ju just kui narakas,

nii kirju ja nii lapiline just kui üks kiitsharakas. Miks tegid, Lilli, walu sa niisugust oma emal? eks öelnud ma nii tihti sul — end poistest hoi a eemal!..“

Siis Lilli sõnas tasaselt, tal silmad omal wees: „See polnud poiss, oh emake — waid kahe naise mees!“

Gori.

Teile, austatud daamid, tahan ma mõned sõnad täna õpetuseks ütelda: Äрге musutage, kallistage kino loshes, kui on pime,

Sest seal wõib juhtu' õige tihti mõni ime. Sest iga poiss on nagu kino aparat — Talt kingituseks weel ühe elawa pildi saad! Äрге sõitke autoga öösel mööda linna. Sest halwaste wõib teile ka see lõbu wahel minna!

Sest pimedas wõib autojuht motori asemele weel kuskil mujal walada bensiini — see on kole!

Äрге sõduriga üksi olles sõja juttu a'age, sest sõdur wõib end unustada — sellest aru saage!

Ja hakkab teile näitama, mis on see tikuwõitlus, kuid nali pole enam küll wist niisugune näitlus! Äрге musutage mehi, kel' moka peal on wurrusi paar torti,

sest wurrud on ju ka — see teada — heina sorti. Hein aga on üks niisugune rohi, et hakkad piima andma kohe!

Äрге lubage te ühelegi truudust, sest sellest asjast tuleb kindlasti teil puudus! Waid ütlege: „Sind, August, armastan nii kaua kui teed sa minust oma proua!“ Gori.

Saksamaa tulewik.

Keiser Willemi käsul on kõik Saksa laewad Inglis sadamates põhja lastud.

Kui Willu oli walitseja Kogu Europa talitseja, Siis hüüdis suure häälega: „Hoch Vaterland, hoch Saksamaa! Su tulewik see on weel peal!“ Lõi laewu walmis siin ja seal. Siis kroon ja troon tal wõeti käest, jäi ilma maa- ja merewäest. Nüüd aga käsu annud ta: „Kõik laewad põhja ajada!“ Kuid põhjas nüüd kõik laewastik ja wee all Saksa tulewik!

Iron Ducke.

Kilplurid.

Kaua wõttis kurjalt hoogu Kilulinna wolikogu. Kuulsad sotsidemokraadid esile tõid aparadid,

Willem enne ja nüüd.

Enne ronisid ta jalge ees igasugused kärpsed: diplomadid, ministrid ja kogu Europa wõimumehed.

operatsiooni preparadid:
 au ja wiisakuse kraadid.
 Kodanlased jälle aktid
 kokku korjasid ja faktid.
 Üks seal karjus: „kuuli kasti
 lasen siis, kui tahte Asti!“
 Teine karjus: ah, sa wasik,
 sünnis mees on ainult Maasik!“
 Kolmas ütles: „Päts on hea —
 pirukast ta lugu ei pea!“
 Neljas: „ma ei salli Nellat,
 parem jäägu edas' Hellat!“
 Waieldi ja kurjalt kisti,
 musta pesu mustalt pesti.
 Liikmed jäid küll ilma weata,
 kuid ka kogu ilma peata!
 Mis nüüd teha? Koht tal hea,
 aga puudub see wa pea.
 Pea wõiks puust ehk otsa wända,
 Mida saaks tuule järel käända,
 Pole siis karta walutamist,

Nüüd ronivad ta jalge ees ka kärpsed —
 kuid need on porikärpsed, kelledele määratud
 jalanartsude lõhn hästi meeldib.

pole ka tarwis wahetamist.

Ka see poleks ime sugu —
 inwalid ju ammu kogu!

Walimata jäänud linnapea kasupoeg
 Iron Ducke.

Kommunisti sündimine.

(Wäga tõenäolik lugu. Lugeda kuulipritsilise
 kiirusega).

Elasid kord kolm jaapanlast: Jan, Jan-Dsin-
 Dsän, Jan-Dsin-Dsän de Lepidroni ja kolm jaa-
 pani neiut: Tsipa, Tsipa-Tripa, Tsipa-Tripa Le-
 pimponi. Ja nad heitsid abiellu: Jan ja Tsipa,
 Jan-Dsin-Dsän ja Tsipa-Tripa, Jan-Dsin-Dsän de
 Lepidroni — Tsipa-Tripa-Lepimponi. Ja nad
 said lapsed: Jan ja Tsipa — Dsiu-Dshitsu, Ku-
 tukripa; Jan-Dsin-Dsän ja Tsipa-Tripa — Mut-
 sukriipa, Manuskipa; Jan-Dsin-Dsän de Lepid-
 roni, Tsipa-Tripa Lepimponi — Futsujaama,
 Kalsedroni, Lipa-Kripa, Sekudroni. Samal ajal
 elasid kolm hiinlast: Liu, Liu-Tsiu, Liu-Tsiu de
 Santsho Pantsho Panderolla ja kolm Jaapani
 neiut: Hizi, Hizi-Zilla, Hizi-Zilla de la Ziridrolla.
 Ja nad tegid pulmad: Liu ja Hizi, Liu-Hsiu ja

Hizi-zilla, Liu-Tsiu de Santsho-Panrsho Panderolla — Hizi-zilla de la ziridrolla. Ja nad said lapsed: Liu ja Hizi — Lizi, Tipa; Liu-Tsiu ja Hizi-zilla — Shoku-Troku, Tirinipa; Liu-Tsiu de Santsho Pantsho Panderolla, Hizi-zilla de la Ziridrolla — Tonki-Shannu, Shara-Mannu, Liu-Limoni, Pan-Teloni. Läksid mõned aastad mööda, siis hakkasid noored jaapanlased noori hiinlasi armastama ja wastuoksa. Ja heitsid abiellu: Dsiu-Dshitsu, Kutukriipa — Lizi, Tipa; Mudsukriitu, Manuskriipa — Shoku-Troku, Tirinipa; Futsijama, Kaltsedroni — Lipa-Kriipa, Sekudroni; Tonki-Shannu, Shara-Mannu — Liu-Limoni, Pan-Teloni.

Ja siis juhtus nii, et sinna sõitsid kaheksa itallast: don Benziini Felodroni, kawaleri Silgutooni, don Rinaldo Sillakriipa, kawaleri Wankapriipa, don Pepino de Zitroni, kawaleri. Makaroni, don Morande de Gorilla, kawaleri Sika-pilla.

Ja nad said sõpradeks ja hakkasid koos elama: Jan ja Tsipa, Jan-Dsin-Dsän ja Tsipa-Triipa, Jan-Dsin-Dsän de Lepidroni, Tsipa-Triipa Lapimponi, Futsujaama, Kaltsedroni, Lipa-Kriipa, Sekudroni, Tonki-Shannu, Shara-Mannu, Liu-Limoni, Pan-Teloni, don Benziini Felodroni, Kawaleri Silgutooni, don Beppino de zitroni, kawaleri Makaroni, Lipa, Kriipa, Kutukriipa, Dsiu-Dshitsu, Manuskriipa, Mutsukriita, Lizi-Tipa, Shoku-Troku, Tirinipa, don Rinaldo Sillakriipa, kawaleri Wankapiipa, Liu, Liu-Tsiu, Liu-Tsiu de Santsho Pansho Panderolla, Hizi, Hizi-Zilla, Hizi-Zilla de la Zirodrolla, don Morando de Gorilla, kawaleri Sikapilla. Ja siis sündis neile kahe nädala pärast üks punane poiss ja see oli esimene k o m m u n i s t. G o r i.

N. B. Et see kõik õige on, võib igaüks Eduard Wirgolt järel küsida.

Linda.

Kuulge tasast nutuheli,
Kuulge kurba kaebehäält,
Mida päewa tõusu eeli
Tuuled toowad Irumäelt.

Meeleheitel nutab Linda,
Hirmust waenlast kardab ta,
Kes ta wabaks saanud rinda
Tahab jälle wangista.

Tundes ennast jõuetuma
Waenlastega wõitluseks,
Omal abi palub tema,
Ootab poegi kaitsejaks.

Wangis waewleb Kalewpoega,
Wahib põrgu wärawaid,
Leinab muistset õnneaega,
Ootab päiwi paremaid.

Püha Taara, kuule palweid,
Kuule Linda nutuhäält,
Saada oma legionid
Talle kaitseks ülewelt!

Anna leseksjäänud emal
Poega jälle kodusse,
Keela rõõwliil lähenewal,
Tulla Lindanisasse.

Kui ju Kalew' sõjasarwed
Kokku hüüdwad malewa,
Küll siis sortsilaste parwed
Pögenewad rutuga.

Siis me uue aja algel
Näeme päikest tõusema —
Wiimist pisart Linda palgel
Paistma kuldse pärlina.

John.

Wäike dialog.

Erapooletu:

„Miks on sul lõhki lõõdud suu
ja ära wään'dud kaelaluu?“

Parun:

„Ah, tahtsin oma Landeswehri
ma wiia Eestimaal' patseeri!“

Erapooletu:

„Miks on sul järel haisew juga
ja wead ühte jalga taga?“

Parun:

„Ah Eestimaal need teed on hullud,
kõik kiwid seal — schrapnelli killud!“

Erapooletu:

„Kus on su bande, miks jooksed üksi
ja kinni hoiad oma püksi?“

Parun:

„Mu sõbrad taha maha jäid
sest neil ei ole enam päid!“

Erapooletu:

„Kus nõnda ruttad nüüd siis sa,
et pole aega tagas' waadata!“

Parun:

„Eesti Matsi juurest lähen minema
ja kaewan mirawoisse ta!“

Erapooletu

(astub edasi ja näeb, et terve lahinguväli
parunite surnukehadega kaetud on).

„Kõik lahingujad oma alla parunid siin
wõtnud on,
eks ole see ju ka üks — okkupatsioon!“

Gori.

Toimetusele tulnud kirjad.

Wäga austatud „Meie Matsi“ toimetus!

Palun järgmiste ridadele Teie auväärt lehes
lahkesti ruumi lubada:

Kui aeg läind käest igawaks,
siis leiab plaastert kiriksaks.
Ta ostab waadi wiinuskit,
toob Wirult neli Triinuskit,
joob täis end, nagu Noa kord
ja istub autosse kui lord.
Ja auto lendab nagu nool
siit maa pealt paradiisi pool.
Kuid kitsas on see taewa tee,
ja kõwer ja nii waewane.
Seal kiwi, telegrafi post
ehk mõni teine küla kost.

Ei aita wiin,
ei ka bensiin.

Kõik auto rammu lõpeb siin,
ja maa peal edas' kurba wiit
peab hädas laulma taewaliit.
Kuid kui nii wõimata on see —
ei autol kólba taewa tee.
Siis põrgu poole sõitku ta,
Saab sinna ilma waewata!
Ja kurat, kui saab kuulda ta
Auto järel saadab maksuta.

Kus waja, puudub meil bensiin,
kuid küllalt leida seda siin.
Ka autodest on puudus suur,
Kuid... pea lõuad, muidu ootab puur.
(toimetuse märkus).

Mõni adjutant, ehk komandant,
ka wahel mõni teine frant,
kel meeldib wäga Eesti jant
ja Eesti „liebes Vaterland“
ööl päewal kena Lilliga
teeb sõitu autopilliga.
Ja mis wõib tema teha. —
Kui tööst on wäsind keha!
ja raskejalgsed on ju ka
kõik plikad nüüd — see teada
ja k ä i m a peale nendega
on minna ikka weider ka
seepärast autot waja siin.
ja kuigi puudub ehk bensiin,
siis hädast wälja aitab wiin!
Kui aga haawatud on sõdur
ehk muidu haige, nõrk ehk põdur
Siis öeldaks: „Oota, oota sa
Warsti Eelias tuleb tulise wankriga!“

Jalakäija.

Toimetuse järelsõna: Eks ta nii
ole, kuid... ehk hakkab konkka warsti lonkama,
siis wõime ka me na umbes 5 penni eest bur-
shuid mängida.

Tallinna linnawolikogu.

(Biografiline salmik.)

Üks jalg mul põeb reumatismust
ja teine kadakate germanismust.
üks konnasilm see waatab kodanlaste poole
ja teine proletaril saadab hella noole.
Ja kogu keha on mul kurjas riisis,
südames on ka üks wäga kõwa kriisis
ja näpud kaswawad ka pikaks ühte lugu,
ja suhkruhaiguses on wana aus pugu.
Kõik taskud tiisikust mul ühtepuhku põewad
ja kopsud, maksad punatõppe haigeks jääma
Kõik see on nali, siiski mitte hull. [säewad.
Ka mitte see, et pea puudub mul.
Ja mis tarwis on mul pead otsa waja
— eks kõht mul ka kõik asjad aja! Gori.

Kirjad sõjawäljalt.

Sõjalinil 16, 6, 19.

Wäga austatud „Meie Mats“!

Palume teie auväärt lehes ruumi anda meie väikesele terwitusele sõjawäljalt.

Oleme sõja algusest tegewad, kuid senini terwed ja waenlasest puutumata. Saadame sõjalinilt Eesti neiuks palju terwist ja soowime nendega kirjawahetust.

4. E. R. P. 4 roodu halastajad õed:

Ida Wolmer.

Pauline Wolmer.

Meie adress: 4. E. Rahwawäe Polk, 4 rood.

Lüünil. 16, 6, 19.

W. a. „Meie Mats“!

Palume lahkesti Teie auväärt lehes meie väikestele ridadele ruumi: Saadame sõjalinilt Eesti neiuks palju tuhat terwist ja soowime nendega kirjawahetust.

Siin maa ja taewas wäriseb,
Särk saksal seljas käriseb.
Kuid Eesti poiss ei hooli sest,

Ta wuhib nii, et märg on west.
Kui trehwab Saksa nāraka,
Siis paneb kohe plāraka,
et hammas kukkub ära suust
ja lendab mööda tähest, kuust.
Saks laseb küll dum-dummiga,
ja pillub haisupommiga.
Kuid Eesti ninaluud ei saa
ta siiski puruks pilluda!
Nüüd kodus suure kiiruga
Mats niidab heina Triinuga.
Ka me siin aega wiidame
ja parunisi niidame.
Umbrohi see peab kaduma —
ta pinnaks pole kodumaa!

J. Pajuotsa.
A. Sala.
A. Madisson.
K. Piilberg.
J. Luisk.
R. Toost.
A. Müülberg.

Meie adress: 4. E. Rahwawäe Polk, 4 rood, 3 rüüm.

Landeswehri parunid jaõsaw kellner.

„Kui niisugusi kellnerisi rohkem oleks olnud, nagu von Bocki oma, siis oleks meie serwiisid kõik matside eest kaitstud ja terwed olnud!“

„Noh, pole wiga, warsti saame ühe maaluse liidu mehe — eks see aita hoida, mis veel hoida on!“